

Златноелечко и попътният вятър

Този ден никой не излезе от къщата си. Черешата прекланяше клони пред силният вятър и той разрошваше прическата ѝ. Цветята се страхуваха за стеблата си. Блъскаше вятърът „Изумруден облак“, разтърсваше от корен храста, гънеше го и се забавляваше. „Точно пред прага на къщата, няма да посмее да духа така силно“ – помисли се Златноелечко и тръгна на там. Скокна от дома си, но вместо да се приземи до глухарчето, вятърът го отвя в лехата с „калдаръмчетата“. Подскочи отново и се намери до крушата.

–Леле какво бедствие!

Беше чувал тази дума и знаеше, че когато природата е сърдита идва бедствие. На пролет Силнодух духаше от юг, през зимата от север, а при бедствие от всички страни. И ето вятърът се засили, и с всичка сила обрули храста, в това време щурчо го яхна и се приземи в листата на смокинята. Реши да обърне посоката и скочи в лехата с доматиите.

–Кой може да лети и да скача едновременно? Аз – и само аз! – щастливо викаше щурецът.

Никога не бе предполагал, че един малък щурец като него може да язди Силнодух.

Реши да се приземи и до ябълката, изчака да приближи от ляво, скокна и хайдеее, до ябълката. Гледа Силнодух, как щурчо се забавлява. И тъй като винаги правеше напук, реши да спре да духа. И спря!

Усмигнаха се цветята, долетяха пчелите и излязоха мравките. Черешата пооправи прическата си. „Изумруден облак” стана още по-изумруден, почистен от праха.

А Златноелечко вече бе разбрал, че вятърът за едни може да е попътен, а за други насрещен.